

ните селски ливади... (турците глобяват Руси Бакърджията и дават парите на едноверника си циганина Дурмуш). Дурмуш взе парите, колибите се вдигнаха от селските ливади. ... През коледните пости минува през село с жена си заедно, която оставил наред село, а той се отбил на Иван Степановия дюкян да си купи тютюн. Сякаш, че нарочно се е случило да го вардят... Намериха 30 гроша, та ги взеха... Дурмуш се откъсна, като му остана и циганската парцалива чалма. И като фортуна избяга със жена си из село навън” (Кънчев 1983: 205).

Още като млада булка веднага започва да работи. Тя е с мъжа по време на жътва на полето. „... ний седнахме зад кръстето, а циганите до корията на сянка.... Аз.... станах, та влязах в корията без да ме видят циганите, и повиках от храсталака: „Майсторе, ела тука”, те се опериха и **взеха да си говорят по цигански.** Аз още веднъж повиках. Сърченият Аликоч, като стана да ги повлече през неженените ниви, и бягат, та се късат... Аз като слушах циганина Аликоча, че толкова се показва юнак... но много мила му била новата булка, на която ноктите още бяха къносани...” (Кънчев 1983: 104-105).

“Решетарите напълно уседнали и са се отделили окончателно от номадския начин на живот... Веднъж в годината напускат тесните си домове и временно се отказват от монотонния си турски начин на живот. Това е по време на жътвата, когато лагерът им е на открито, на полето,

